

Sygn. akt II Cz 422/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący : SSO Piotr Starosta (spr)

Sędziowie : SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

przeciwko : **M. W. i** M. M.

o : zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej M. W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 28 stycznia 2013 r.

sygn. akt I Nc 45/05

postanawia :

oddalić zażalenie.

Na oryginale w właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 422/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Szubinie odrzucił sprzeciw pozwanych M. W. i M. M., od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Szubinie w dniu 19 września 2005 r.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwana M. W. pismem z dnia 18 czerwca 2012 r. wniosła sprzeciw od wyżej wymienionego nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty doręczono pozwanej w dniu 26 września 2005 r., co potwierdza załączone do akt sprawy zwrotne potwierdzenie odbioru. Powołując się na przepisy art 502 § 1 k.p.c., 503 § 1 k.p.c. oraz art. 504 § 1 k.p.c, Sąd nadmienił, iż termin do wniesienia sprzeciwu w niniejszej sprawie upłynął z dniem 10 października 2005 r., a sprzeciw pozwanej wniesiony po terminie podlegał odrzuceniu.

Na postanowienie zażalenie wniosła pozwana M. W., domagając się jego uchylenia, doręczenia jej nakazu zapłaty z dnia 19 września 2005 r. oraz przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty i ponowne rozpatrzenie sprzeciwu z czerwca 2012 r.

W uzasadnieniu zażalenia podała, iż w czerwcu 2013 r. złożyła ona do Sądu Rejonowego w Szubinie, za pośrednictwem Poczty, wniosek o doręczenie jej nakazu zapłaty. Pozwana zakwestionowała twierdzenie Sądu Rejonowego, iż nakaz zapłaty został skutecznie doręczony obu pozwany. Na dowodzie doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 5 lipca 2005 r. oraz nakazu zapłaty z dnia 19 września 2005 r. nie widnieje bowiem jej podpis. Pism tych, jej zdaniem, nigdy zresztą nie otrzymała i nie zajmowała w ich sprawie stanowiska. Do wniosku o doręczenie nakazu zapłaty pozwana dołączyła także dokument z Urzędu Miasta świadczący o adresach i okresach zameldowania na pobyt stały, z którego wynika, że w okresie od 1 października 2001 r. do 23 października 2003 r. była ona na stałe zameldowana w Ł., gdzie

1

zresztą przebywała. Adres, na który pozwanej doręczano pisma procesowe i sądowe, był więc nieaktualny

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie powódki należało oddalić, jako bezzasadne.

W pierwszej rzędzie wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne (dotyczące daty wydania poszczególnych decyzji procesowych i terminu ich doręczenia pozwany) poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je tym samym jako własne. Odpowiadają one procesowym regułom gromadzenia i oceny materiału dowodowego, a określonym przede wszystkim w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd czyni jednak dodatkowe ustalenie, iż w okresie od 1 października 2001 r. do 23 października 2003 r. skarżąca formalnie była zameldowana na pobyt stały w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł., natomiast córka pozwanej - M. M.- była tam zameldowana w okresie od dnia 24 września 2001 r. do dnia 26 czerwca 2003 r. (**dowód:** zaświadczenie o poprzednich adresach na k. 68, poświadczenie o adresach i okresach zameldowania na k. 121 akt sprawy).

Zaskarżonemu postanowieniu pozwana stawia zarzuty procesowe, związane z prawidłowością doręczenia jej nakazu zapłaty. Zarzuty pozwanej nie są jednak zasadne. Z treści zwrotnego potwierdzenia odbioru, znajdującego się na k. 32 akt sprawy, wynika bowiem, że przesyłkę zawierającą dokument nakazu zapłaty odebrała w dniu 26 września 2005 r. córka skarżącej. Była ona współuczestniczką sporu po stronie pozwanej. Błędnie skarżąca przyjmuje, że pośredni i zastępczy sposób doręczenia jej pisma był dotknięty istotnymi brakami. Jej stanowiska nie sposób podzielić.

O trybie dokonywania doręczeń w postępowaniu cywilnym stanowią przepisy Tytułu VI, działu II, rozdziału 2 kodeksu postępowania cywilnego. Zasadniczy sposób doręczenia pism osobom fizycznym reguluje art. 133 § 1 k.p.c. Stanowi on, iż

2

doręczenia dokonuje się wówczas osobiście lub do rąk przedstawiciela ustawowego (jest to tzw. doręczenie właściwe). Zgodnie z art. 135 § 1 i 2 k.p.c., doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie, a na wniosek strony doręczenie może być dokonane na wskazany przez nią adres skrytki pocztowej. Opisana metoda nie jest jednak jedyną. Kodeks postępowania cywilnego przewiduje również instytucję tzw. doręczenia zastępczego. Stanowi o tym m. in. art. 138 § 1 i 2 k.p.c. Wedle treści tych przepisów, jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Dla adresata, którego doręczający nie zastanie w miejscu pracy, można doręczyć pismo osobie upoważnionej do odbioru pism.

W literaturze prawniczej oraz orzecznictwie sądowym, na tle powołanego przepisu, podaje się, iż doręczenie zastępcze oparte jest na wzruszalnym domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata. Obalenie tych domniemań nie prowadzi do wniosku, że doręczenia nie zostały dokonane, a jedynie do uchylenia ujemnych skutków, jakie dla strony wiążą się z tym doręczeniem w zakresie biegu terminu. Ponadto, prawidłowy dowód doręczenia pisma stronie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244, zaświadczającym fakt i datę doręczenia, korzystającym

z domniemania prawidłowości (por. E. Stefańska, Komentarz do art. 138, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, LexPolonica nr 3929247; zob. także przywołane tam postanowienia SN z dnia 9 lutego 2006 r., V CZ 2/06, Lex nr 607126, z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 99/02, Lex nr 577482 oraz z dnia 23 marca 2011 r., V CZ 123/10, Lex nr 785895). Choć są to domniemania wzruszalne, to jednak skutek ich obowiązywania jest taki, iż to osoba kwestionująca prawidłowość doręczenia powinna wykazać prawdziwość tezy przeciwnej (art. 6 k.c).

Na tle tych uwag, rozważyć trzeba następujące okoliczności. Nie sposób, po pierwsze, uznać córkę pozwaną za jej przeciwnika procesowego (obie występowały po stronie pozwanej). O tym, że była ona dorosłym domownikiem skarżącej świadczy m. in. to, że w spornym okresie miała ona więcej niż 25 lat (k. 53 akt) i odbierała

3

korrespondencję kierowaną do swojej matki. Skarżąca natomiast, jeszcze w 2003 r. była formalnie zameldowana na pobyt stały w lokalu przy ul. (...) w Ł. (k. 121 akt). Podobnie, córka pozwaną oficjalnie wymeldowała się z pobytu stałego pod tym adresem w dniu 26 czerwca 2003 r. (k. 68 akt). Nie zmienia to jednak faktu, że jeszcze w dniu 26 września 2005 r. potwierdziła ona własnoręcznym podpisem odbiór pisma sądowego, będącego w istocie nakazem zapłaty, którego zażalenie dotyczy. Jak z tego wynika, nie można z faktu wymeldowania się określonej osoby z danego adresu wyciągać wniosku, że osoba ta pod adresem tym już nie przebywa. To właśnie faktyczny adres zamieszkania, a nie adres zameldowania - mający znaczenie administracyjnoprawne - powinien być brany pod uwagę, gdy oceniana prawidłowość doręczeń w postępowaniu cywilnym.

Gdy się więc zważy, że pozwana nie obaliła domniemań wynikających z art. 138 § 1 k.p.c. oraz art. 244 k.p.c, jakie wiążą się z faktem pokwitowania przez jej

córkę odbioru pisma sądowego, to zażalenie pozwanej należało uznać za oczywiście bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, sąd oddalił zażalenie na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.